

Wskaźniki — próba podsumowania

wer. 9 z drobnymi modyfikacjami!

Wojciech Myszka

2017-06-12 22:30:04 +0200

Politechnika Wroclawska

Zmienna

1. Zmienna, to po prostu zmienna: miejsce w pamięci komputera do przechowywania jakiejś jednej wartości.
2. Każda zmienna ma jakiś adres, ale tymi adresami interesujemy się dosyć rzadko.

Tablica

1. Tablica to pojemnik do przechowywania wielu danych tego samego typu.
2. W komputerze — adres początku, typ elementu i numer elementu to wszystko co jest potrzebne aby dostać się do konkretnego elementu.
3. $\text{adres}(t[i]) = \text{adres}(t) + i * \text{długość elementu}$
4. Z tego powodu w C tablice indeksowane są od 0 (zera) — bo pierwsza (o numerze zerowym) wartość w tablicy umieszczana jest na samym jej początku).

Adres

1. Adres — wartość jak każda inna.
2. Do przechowywania adresów są potrzebne specjalne zmienne zwane „wskaźnikami” (*pointer*).
3. Do pobrania adresu obiektu służy operator jednoargumentowy *&* (*address*).
4. W języku C czym innym jest adres zmiennej *int*, czym innym adres zmiennej *char*, czym innym adres zmiennej *double*. . .
5. Do deklaracji wskaźników używamy specjalnego znaczka „***” (przed nazwą).
6. Żeby utrudnić wszystkim życie wymyślono też wskaźniki bez podania typu (*void*).
7. Na adresach (i zmiennych zawierających adresy) można wykonywać proste operacje: dodawanie i odejmowanie stałej oraz odejmowanie adresów tego samego typu.

Użycie wskaźników

1. Pobranie wartości (występuje zazwyczaj po prawej stronie znaku równości):
... = *ip.
2. Podstawienie wartości: *ip =

Adresowanie pośrednie

1. Adresowanie pośrednie czyli wpisanie jakiejś wartości do miejsca pamięci wskazywanego przez adres (lub zmienną przechowującą adres):

`*ip = 7;`

Funkcje I

1. Funkcje nie mają wiele wspólnego ze wskaźnikami.
2. Gdy argumentem funkcji jest zmienna, do wnętrza funkcji przekazywana jest jej wartość.
3. Gdy argumentem funkcji jest wyrażenie — do funkcji przekazywana jest jego wartość.
4. Co jest drugim argumentem funkcji
`scanf("%d", &i)`
(Nie zajmujmy się funkcją `scanf`, jest zbyt skomplikowana!) Co jest argumentem funkcji `moja_funkcja(&i)`?
5. Argumentem jest wyrażenie polegające na pobraniu adresu zmiennej `i`. I adres zmiennej `i` jest przekazywany do wnętrza funkcji!

Funkcje II

6. Deklaracja funkcji powinna wyglądać jakoś tak:
`moja_funkcja(int *ip);`
7. Co funkcja może zrobić z przekazanym jej adresem? Niezbyt wiele, ale zawsze może użyć go w celu adresowania pośredniego, czyli zrobić coś takiego:
`*ip = 127;`
albo
`*ip = (*ip) + 1;`
8. Parametrem funkcji może być element tablicy:
`inna_moja_funkcja(tablica[7])`
do wnętrza funkcji przekazywana jest wartość wyrażenia polegającego na pobraniu z tablicy jej siódmego elementu.

Funkcje III

9. Argumentem funkcji może być nazwa tablicy:

```
inna_funkcja( tablica )
```

Żeby to miało sens, deklaracja funkcji musi wyglądać jakoś tak:

```
inna_funkcja(int t []);
```

Jeżeli dodatkowo funkcja znać będzie jeszcze długość tablicy — będzie mogła wykonywać na niej dowolne operacje. . .

```
void zerowanie(int t[] , int n)
{
    int i;
    for(i = 0; i < n; i++)
        t[i] = 0;
}
```


Funkcje IV

```
void zerowanie(int *it , int n)
{
    int i;
    for(i = 0; i < n; i++)
        *(it + i) = 0;
}
```


Funkcje V

```
void zerowanie(int *it , int n)
{
    int i;
    for(i = 0; i < n; i++)
        it[i] = 0;
}
```


Tablice po raz drugi I

1. Tablice muszą być dekladowane.
2. W deklaracji trzeba podać ich długość.
3. Co prawda taki kod jest poprawny:

```
int n;  
n = 10;  
int tablica[n]
```

ale jego działanie jest ograniczone do niezbyt wielkich n !

4. Znacznie lepsze rozwiązanie jest takie:

Tablice po raz drugi II

```
#include <stdlib.h>
#include <stdio.h>

int main(void)
{
    int n, i;
    printf("Podaj n\n");
    scanf("%d", &n);
    int *tablica;
    tablica = malloc(n * sizeof(int));
    if (tablica != NULL) {
        for (i = 0; i < n; i++)
```


Tablice po raz drugi III

```
        tablica[i] = i;
/*  Tu reszta programu */
    free(tablica);
    return 0;
} else {
    printf("Pomocy! Nie dostalem \
          "pamieci!\n");
    return 1;
}
}
```


Przykład pierwszy

```
int * f1(int N)
{
    int tab[N];
    return tab;
}
```

```
int main(int argc, char **argv)
{
    int * T;
    int i;
    T = f1(1000);
    printf("%p\n", T);
    for(i=0; i < 1000; i++)
        T[i] = -1;
    return 0;
}
```


Przykład pierwszy prim

```
void g1(int N)
{
    int T[N];
    printf("g1: %p\n", T);
}

void g2(int M)
{
    float T[M];
    printf("g2: %p\n", T);
}
```

```
int main(int argc, char **argv)
{
    g1(1000);
    g2(1000);
    return 0;
}
```

g1: 0x7ffcdd5f1d90

g2: 0x7ffcdd5f1d90

Przykład pierwszy prim

```
void g1(int N)
{
    int T[N];
    printf("g1: %p\n", T);
}

void g2(int M)
{
    float T[M];
    printf("g2: %p\n", T);
}
```

g1: 0x7ffcdd5f1d90

g2: 0x7ffcdd5f1d90

```
int main(int argc, char **argv)
{
    g1(1000);
    g2(1000);
    return 0;
}
```


Przykład drugi

```
int * f3()  
{  
    static int tab[1000];  
    return tab;  
}
```

```
int main(int argc, char **argv)  
{  
    int * T;  
    int i;  
    T = f3();  
    printf("%p\n", T);  
    for(i=0; i < 1000; i++)  
        T[i] = -1;  
    return 0;  
}
```


Przykład trzeci

```
int * f2(int N)
{
    int * tab = malloc(N * sizeof(int));
    return tab;
}
```

```
int main(int argc, char **argv)
{
    int * T;
    int i;
    T = f2(1000);
    printf("%p\n", T);
    for(i=0; i < 1000; i++)
        T[i] = -1;
    return 0;
}
```


Przykład czwarty

```
char * f4 ()
{
    char * tekst=
        "Ala ma kota";
    return tekst;
}
```

```
int main(int argc, char **argv)
{
    char * N;
    N = f4 ();
    printf ("%p\n", N);
    printf ("%s\n", N);
    N[1]='Z';
    return 0;
}
```


Tablice znakowe: problemy

Bardzo naturalny zapis:

```
char * a = "Ala ma kota";  
char * b;
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Tak. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) zawarty w zmiennej a zostaje przepisany do zmiennej b. Oba wskaźniki będą wskazywały na te same miejsce.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej c.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”?
Nie. Co prawda a to „tablica”, ale jej zawartość jest stałą. A stałych nie można zmieniać!

Tablice znakowe: problemy

Bardzo naturalny zapis:

```
char * a = "Ala ma kota";  
char * b;
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Tak. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) zawarty w zmiennej a zostaje przepisany do zmiennej b. Oba wskaźniki będą wskazywały na te same miejsce.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej c.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”?
Nie. Co prawda a to „tablica”, ale jej zawartość jest stałą. A stałych nie można zmieniać!

Tablice znakowe: problemy

Bardzo naturalny zapis:

```
char * a = "Ala ma kota";  
char * b;
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Tak. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) zawarty w zmiennej a zostaje przepisany do zmiennej b. Oba wskaźniki będą wskazywały na te same miejsce.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej c.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”?
Nie. Co prawda a to „tablica”, ale jej zawartość jest stałą. A stałych nie można zmieniać!

Tablice znakowe: problemy

Bardzo naturalny zapis:

```
char * a = "Ala ma kota";  
char * b;
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Tak. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) zawarty w zmiennej a zostaje przepisany do zmiennej b. Oba wskaźniki będą wskazywały na te same miejsce.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej c.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”?
Nie. Co prawda a to „tablica”, ale jej zawartość jest stałą. A stałych nie można zmieniać!

Tablice znakowe: problemy

Bardzo naturalny zapis:

```
char * a = "Ala ma kota";  
char * b;
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Tak. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) zawarty w zmiennej a zostaje przepisany do zmiennej b. Oba wskaźniki będą wskazywały na te same miejsce.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej c.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”?
Nie. Co prawda a to „tablica”, ale jej zawartość jest stałą. A stałych nie można zmieniać!

Tablice znakowe: problemy

Bardzo naturalny zapis:

```
char * a = "Ala ma kota";  
char * b;
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Tak. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) zawarty w zmiennej a zostaje przepisany do zmiennej b. Oba wskaźniki będą wskazywały na te same miejsce.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej c.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”?

Nie. Co prawda a to „tablica”, ale jej zawartość jest stałą. A stałych nie można zmieniać!

Tablice znakowe: problemy

Bardzo naturalny zapis:

```
char * a = "Ala ma kota";  
char * b;
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Tak. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) zawarty w zmiennej a zostaje przepisany do zmiennej b. Oba wskaźniki będą wskazywały na te same miejsce.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej c.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”?
Nie. Co prawda a to „tablica”, ale jej zawartość jest stałą. A stałych nie można zmieniać!

Tablice znakowe: problemy (cd)

Inny naturalny zapis:

```
char a[] = "Ala ma kota";  
char b[100];
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Nie. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) związany z nazwą `a` chcemy przypisać do `b`. Ale `a` oraz `b` to stałe typu `char *`.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej `c`.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”? Oczywiście. `'m'` nadpisze zawartą w tablicy literę `'a'`.

Tablice znakowe: problemy (cd)

Inny naturalny zapis:

```
char a[] = "Ala ma kota";  
char b[100];
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Nie. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) związany z nazwą `a` chcemy przypisać do `b`. Ale `a` oraz `b` to stałe typu `char *`.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej `c`.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”? Oczywiście. `'m'` nadpisze zawartą w tablicy literę `'a'`.

Tablice znakowe: problemy (cd)

Inny naturalny zapis:

```
char a[] = "Ala ma kota";  
char b[100];
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Nie. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) związany z nazwą `a` chcemy przypisać do `b`. Ale `a` oraz `b` to stałe typu `char *`.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej `c`.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”? Oczywiście. 'm' nadpisze zawartą w tablicy literę 'a'.

Tablice znakowe: problemy (cd)

Inny naturalny zapis:

```
char a[] = "Ala ma kota";  
char b[100];
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Nie. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) związany z nazwą `a` chcemy przypisać do `b`. Ale `a` oraz `b` to stałe typu `char *`.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej `c`.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”? Oczywiście. `'m'` nadpisze zawartą w tablicy literę `'a'`.

Tablice znakowe: problemy (cd)

Inny naturalny zapis:

```
char a[] = "Ala ma kota";  
char b[100];
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Nie. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) związany z nazwą `a` chcemy przypisać do `b`. Ale `a` oraz `b` to stałe typu `char *`.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej `c`.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”? Oczywiście. 'm' nadpisze zawartą w tablicy literę 'a'.

Tablice znakowe: problemy (cd)

Inny naturalny zapis:

```
char a[] = "Ala ma kota";  
char b[100];
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Nie. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) związany z nazwą `a` chcemy przypisać do `b`. Ale `a` oraz `b` to stałe typu `char *`.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej `c`.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”?

Oczywiście. `'m'` nadpisze zawartą w tablicy literę `'a'`.

Tablice znakowe: problemy (cd)

Inny naturalny zapis:

```
char a[] = "Ala ma kota";  
char b[100];
```

Czy można napisać

```
b = a;
```

Nie. Zapis oznacza tyle, że adres (wskaźnik) związany z nazwą `a` chcemy przypisać do `b`. Ale `a` oraz `b` to stałe typu `char *`.

Czy można napisać tak:

```
char c = a[5];
```

Tak. Piąty znak z napisu „Ala ma kota” („a” z wyrazu „ma”) zostanie przypisany do zmiennej `c`.

A czy można napisać tak:

```
a[5] = 'm';
```

żeby wyraz „ma” zamienić na „mm”? Oczywiście. `'m'` nadpisze zawartą w tablicy literę `'a'`.

Zmiana rozmiaru tablicy

Wszyscy(??) znają ten trik:

```
double x[] = {  
    0., 1., 2., // 3., 4., 5.,  
};  
int n = sizeof ( x ) / sizeof ( double );
```

pozwalający na łatwą zmianę rozmiaru tablicy. Jest on przydatny zwłaszcza podczas testowania programów.

Dziwne zastosowania I

Wiele osób uznało to za „uniwersalną” metodę wyznaczania rozmiaru tablic. I stosuje ją w bardzo różnych sytuacjach.

1. Do wyznaczania długości tekstów:

```
char a[] = "Ala ma kota";  
int n = sizeof( a ) / sizeof( char );
```

a czasami nawet sprytniej:

```
int n = sizeof( a ) / sizeof( char ) - 1;
```

Lepiej użyć funkcji `strlen`!

A taki prosty programik robi to samo:

Dziwne zastosowania II

```
n = 0;  
while (a[n]) n++;
```

2. Wewnątrz funkcji. Czyli jakoś tak:
W funkcji main mamy:

```
double a[] = {1., 2., 3., 4.,};  
double avg = srednia( a );
```

A w funkcji:

Dziwne zastosowania III

```
double srednia (double x[])  
{  
    double srednia = 0.;  
    int n = sizeof( x ) / sizeof( double );  
    int i;  
    for(i = 0; i < n; i++)  
        srednia += x[i];  
    return srednia / n;  
}
```

I cały problem polega na tym, że mierzymy nie to o czym myślimy. Porządny kompilator zgłosi taki komunikat:

Dziwne zastosowania IV

```
warning: 'sizeof' on array function parameter 'x'  
will return size of 'double *' [-Wsizeof-array-argument]
```

```
int n = sizeof( x ) / sizeof( double );  
          ^
```

Gdyż to, co przed chwilą, było tablicą — w funkcji jest tylko i wyłącznie **adresem** początku tablicy. Resztę załatwia magia wskaźników.

Jako dobrą zasadę możemy przyjąć, że jeżeli tworzymy funkcję operującą na tablicach — jednym z parametrów **musi być** rozmiar tablicy.

Zmiana przydziału pamięci

Zadanie jest takie:

- ▶ Wczytać mamy dane nieznanej długości.
 - ▶ Może to być linia tekstu.
 - ▶ Może to być strumień danych (nieznanej objętości), który należy wczytać w całości zanim będzie mógł być przetworzony.

W instrukcjach laboratoryjnych rozważane są różne pomysły jak problem rozwiązać, tu opiszę dokładniej jedno z rozwiązań.

Funkcja czytanie I

```
1  /*
2   * napis.c
3   * Copyright 2016 wojciech myszka <myszka@norka.eu.org>
4   */
5  #include <stdio.h>
6  #include <stdlib.h>
7  #include <string.h>
8  char * czytaj(void)
9  {
```


Funkcja czytanie II

dN (linia 10) zawiera informację o „kwancie” przydzielanych bajtów. Może to być praktycznie dowolna wartość: gdy pamięć zostanie zapełniona, przydzielony zostanie następny kwant. Gdy odczyt danych się zakończy, niezapełniona danymi pamięć będzie zwolniona.

```
10 #define dN 10
11     int N = dN; // początkowy przydział
12     int i;
13 /*
14  * Przydzielamy funkcją malloc pamięć na dN znaków
15  */
16     char * bufor;
17     bufor = (char *) malloc(N);
```


Funkcja czytanie III

Po każdym wykonaniu funkcji malloc/ calloc / realloc należy sprawdzić czy została ona wykonana poprawnie. Jakikolwiek błąd powoduje, że funkcja zwraca wartość 0. W języku C zdefiniowana jest stała NULL typu wskaźnikowego o wartości zero. Przyjęło się, że obszar pamięci oznaczający się od adresu 0 jest zarezerwowany i niedostępny do programów.

Gdy wystąpi błąd (co raczej jest mało prawdopodobne) — funkcja napis zwraca wartość NULL co jest informacją dla programu wywołującego, że coś poszło źle.

```
18     if ( bufor == NULL )  
19         return bufor ;
```


Funkcja czytanie IV

Odczyt znaków wykonujemy w nieskończonej pętli (linia 21). Pętla się kończy gdy strumień danych wejściowych się skończy (warunek EOF w linii 24) lub napotkamy znak końca wiersza.

Rozpoznawanie końca wiersza ma sens gdy czytamy informację tekstową, poszczególne „rekordy” oddzielane są znakami `\n` (naciśnięcia klawisza Enter). Program będzie działał gdy odrzucimy drugą część warunku w linii 24.

```
20     i = 0; // Liczba przeczytanych znaków
21     while ( 1 )
22     {
23         bufor[i] = getchar();
24         if ( bufor[i] == EOF || bufor[i] == '\n' )
```


Funkcja czytanie V

Gdy uznajemy, że nie będzie już żadnych dodatkowych informacji — program najpierw „kończy” tekst znakiem o kodzie ASCII 0 (linia 26), a później zwalnia niewykorzystaną pamięć używając funkcji `realloc`. Argumentem tej funkcji jest liczba wykorzystanych bajtów pamięci (i przeczytanych i dodane zero, zatem $i + 1$).

```
25     {
26         bufor[i] = 0; // koniec tekstu
27         bufor = realloc(bufor, i + 1); // zwalniamy
28                                         // nadmiarową pamięć
29         return bufor;
30     }
31     i++;
```


Funkcja czytanie VI

Przeczytany znak został zapisany w pamięci, zatem zwiększamy i (linia 31) oczekując na kolejny znak. Gdy okaże się że grozi przekroczenie pamięci (linia 32) — będziemy musieli przydzielić kolejny kwant pamięci. Zmienna N (linia 36) gromadzi informacje o sumarycznym rozmiarze bufora i jest odpowiednio uaktualniana.

```
32     if ( i >= N ) // Czy skonczyla sie przydzielona
33                                     // pamiec?
34     {
35         bufor = realloc( bufor , i + dN );
36         N += dN;
37         printf( "%p□%d\n" , bufor , N );
38     }
```


Funkcja czytanie VII

```
39     }  
40 }
```

Wydruk (polecenie `printf` w linii 37) ma charakter diagnostyczny. Aby uprościć kod nie sprawdzam, czy polecenie `realloc` wykonało się poprawnie (i funkcja zwróciła wartość różną od zera), ale w prawdziwych programach powinno to się robić.

```
41 int main(int argc, char **argv)  
42 {  
43     char * tekst;  
44     char bufor[10];  
45     tekst = czytaj();  
46     if ( tekst != NULL ) // Sprawdzamy czy coś przeczytane
```


Funkcja czytanie VIII

```
47     printf("przeczytałem: %d znaków\n",  
48           (int) strlen(tekst), tekst);  
49     free(tekst); // Zwalniamy przydzieloną pamięć  
50     return 0;  
51 }
```


Metoda połowienia

1. Zadanie jest proste. Mamy funkcję $f(x)$ ciągłą i taką, że na końcach pewnego przedziału $[A, B]$ $f(A)f(B) < 0$. Zatem, funkcja ta zmienia znak w przedziale $[A, B]$ (co najmniej raz) ma zatem (co najmniej jedno) miejsce zerowe w tym przedziale.
2. Przedział $[A, B]$ dzielimy na pół (wyznaczając odpowiednio punkt C).
3. Odrzucamy ten z przedziałów $[A, C]$, $[C, B]$ w którym funkcja nie zmienia znaku (to znaczy ma ten sam znak na końcach przedziału).
4. Postępowanie prowadzimy tak długo, aż długość przedziału $[A, B]$ będzie mniejsza od zadanej liczby ε .

Uwaga: Obliczenia najprościej wykonać dla funkcji \sin wybierając $0 < A < 3$ i $3,5 < B < 6$.

Powyższe zadanie można również zaprogramować korzystając z rekurencji!

Realizacja

```
1 double polowienie(double A, double B)
2 {
3     double C;
4     pocz:
5     C = ( A + B ) / 2.;
6     if ( f(A) * f(C) < 0 )
7         B = C;
8     else if ( f(A) * f(C) > 0 )
9         A = C;
10    else
11        return C;
12    if ( fabs(A - B) > 0.001 )
13        goto pocz;
14    return C;
15 }
```

Tu jest użyta instrukcja **goto** ale można inaczej.

Inna realizacja

```
1 double polowienie(double A, double B)
2 {
3     double C;
4     do
5     {
6         C = ( A + B ) / 2.;
7         if ( f(A) * f(C) < 0 )
8             B = C;
9         else if ( f(A) * f(C) > 0 )
10            A = C;
11        else
12            return C;
13    }
14    while ( fabs(A - B) > 0.00000001 );
15    return C;
16 }
```

Z pętlą do.

Jeszcze inna realizacja

Zastąpimy pętlę do rekurencją.

```
1 double polowienie(double A, double B)
2 {
3     double C;
4     C = ( A + B ) / 2.;
5     if ( f(A) * f(C) < 0 )
6         B = C;
7     else if ( f(A) * f(C) > 0 )
8         A = C;
9     else
10        return C;
11    if ( fabs(A - B) > 0.00000001 )
12        return polowienie(A, B);
13    else
14        return C;
15 }
```


Jak z tego skorzystać?

Aby z tego programu skorzystać, trzeba jego kod dołączyć do naszego oraz napisać funkcję pomocniczą `f`

```
double f(double x)
{
    return sin(x);
}
```

oraz wywołać:

```
u = polowienie(2., 4.);
```


Wskaźnik do funkcji

1. Deklaracja zwykłej zmiennej wygląda tak:

```
typ nazwa ;
```

2. A wskaźnik deklaruje się tak:

```
typ * inna_nazwa ;
```

3. Funkcję deklarujemy tak (mam na myśli prototyp):

```
typ_funkcji nazwa_funkcji( typ_argumentu );
```

4. A wskaźnik? Przez analogię:

```
typ_funkcji * nazwa_funkcji( typ_argumentu );
```


Połowienie jeszcze inaczej

```
1 double polowienieR( double A, double B, double f(double) )
2 {
3     double C;
4     C = ( A + B ) / 2.;
5     if ( f(A) * f(C) < 0 )
6         B = C;
7     else if ( f(A) * f(C) > 0 )
8         A = C;
9     else
10        return C;
11    if ( fabs(A - B) > 0.00000001 )
12        return polowienieR(A, B, f);
13    else
14        return C;
15 }
```


Połowienie jeszcze inaczej(cd) I

```
double polowienieR( double A, double B, double f(double) )
```

Zwracam uwagę na trzeci argument w definicji funkcji `polowienieR` — jest to funkcja. Zatem z `polowienieR` można korzystać w sposób następujący:

```
double f(double x)
{
    return sin(x);
}
...
double ( *g )( double );
g = f;
...
y = polowienieR(A, B, g);
```


Połowienie jeszcze inaczej(cd) II

albo

```
y = polowienieR(A, B, f);
```

albo

```
y = polowienieR(A, B, sin);
```

Dodatkowo po wykonaniu podstawienia $g = f$ (albo $g = \sin$) symbol (**zmienna**) g staje się „aliasem” (przezwoiskiem) podstawionej funkcji.

